Admirál - Vondráčková, Helena

Na té fotce, co mi dal,
on vypadal jak admirál,
tělo jako lineál,
no ideál, po kterém ženy šílí

Jeho pohled žárem plál
a sliboval, že by mi dal
svatebním darem křižník,
co kotvil opodál.

A proto do mých snů pak vstupoval,
ten admirál, můj admirál,
jak na lodním můstku stál a vzpomínal
na mě, když bouře kvílí.

Jak všech moří mocný král
si s větrem hrál, můj admirál,
kol jeho mužných lící
plál sněhobílý šál.

Říkal, život je jak oceán,
když se dva setkají,
tak musí spolu plout.
Láska je křehká jak porcelán
a ten kdo to snad ne
a ten kdo to snad ne
a ten kdo to snad neví, tak je bloud.

Vzdávala jsem nebi dík,
že můj milý je námořník,
ústa jako zralý fík
a známý zvyk,
měl chůzi kolébavou.

Říkal mi: C'est magnifique!
Znal francouzsky můj námořník.
Já snila jsem, že jednou
unese mě na rovník.

On říkal, že touží po zátoce,
v které by po cestách
moh se mnou spočinout.
Láska musí nésti ovoce
a ten kdo to snad ne
a ten kdo to snad ne
a ten kdo to snad neví, tak je bloud.

Na té fotce, co mi dal,
on vypadal jak admirál,
tělo jako příložník,
no námořník
a já jsem naletěla

na tenhleten hloupý trik.
Nebyl admirál, nebyl námořník.
Já poznala jsem záhy,
byl pouhý převozník.